

Таємниця проклятого лісу

КУПИТИ

Продовження містичного роману «Таємниця покинутого монастиря».

Таємниці ніколи не закінчуються...

Польща, 1953 рік. Минуло два місяці після канікул, що перевернули життя тринадцятирічної Ніни догори дригом. Магія янголів у покинутому монастирі в Маркотах подарувала їй надзвичайний розум та силу, але вона так і не навчилася їх контролювати. Ніна намагається приховати свої здібності, бо знає, що будь-якої миті за нею можуть прийти ВОНИ — люди в мундирах, котрі полюють на янголів і всіх, хто до них причетний... Тож коли в школу приїздять поручник Лис та сержант Сова, дівчинка зовсім не здивована. Військові забирають її до Інституту Тотенвальд, де зібрали дітей, які контактували з янголами. У Тотенвальді Ніна зустрічає своїх друзів із Маркотів. І цього разу їм доведеться протидіяти не тільки магії янголів, яка зачарувала навколишній ліс, але й людям у мундирах, котрі змушують дітей важко працювати і проводять над ними дивні експерименти...

Чому варто читати:

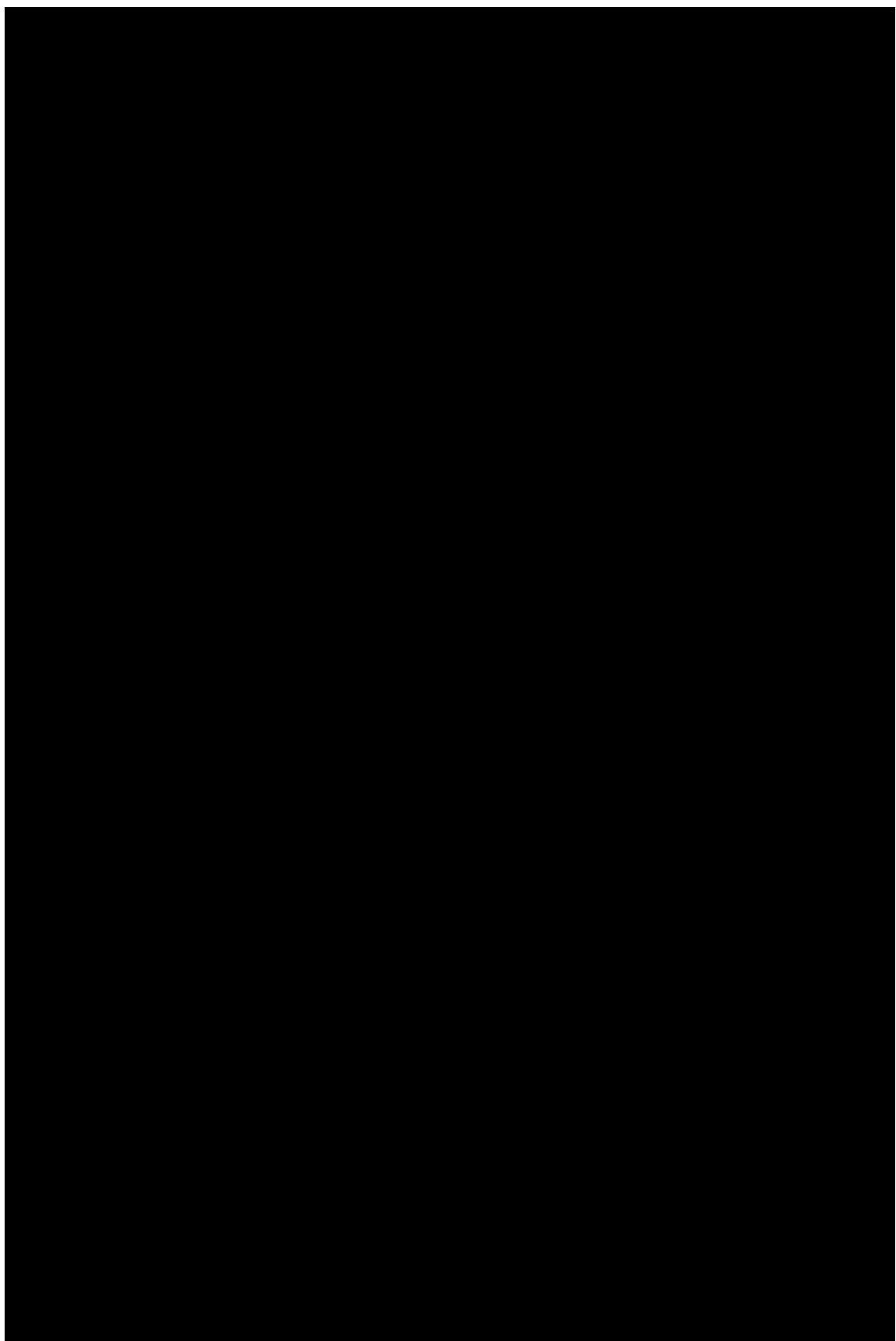
Роман «Таємниця проклятого лісу» — для тих, хто обожнює фентезі та містику. Книга була номінована в конкурсі «Книга року-2015» у категорії «Фентезі» та є лідером продажів у Польщі.

The illustration depicts a young girl with short dark hair, wearing a blue sweater over a white collared shirt and a blue skirt. She stands in the center, holding a red book. The background is a dark, dense forest with gnarled, twisted trees. Several grotesque, mask-like faces are carved into the bark of the trees, featuring multiple eyes and sharp teeth. The overall atmosphere is dark and mysterious.

АННА КАНЬТОХ

ТАЄМНИЦЯ
ПРОКЛЯТОГО
ЛІСУ

ТАЄМНИЦЯ
ПРОКЛЯТОГО
АІСУ

Переклад з польської *Сергія Легези*

*Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі
над проектом куратору серії «Час фентезі»
Володимиру Арєнєву.*

© Anna Kańtoch, 2015. Published with arrangements with Grupa Wydawnicza Foksal

© Dominik Broniek, обкладинка, 2019

© Панченко О. І., ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7385-58-4

Аннотація

Польща, 1953 рік. Минуло два місяці після канікул, що перевернули догори дригом життя тринадцятирічної Ніни. Вона отримала надзвичайний розум та силу, але так і не навчилася їх контролювати. Ніна намагається приховати свої здібності, адже будь-якої миті за нею можуть прийти ВОНИ — люди в мундирах, що полюють на янголів... Тож коли до школи приїздять поручник Лис та сержант Сова, дівчину це зовсім не дивує. Військові забирають її до Інституту Тотенвальд, де над дітьми, які контактували з крилатими, проводять дивні експерименти. У Тотенвальді Ніна зустрічає своїх друзів із Маркотів, і їм знову разом доведеться протистояти янгольським чарам. Та чи можуть вони покластися одне на одного? Важко довіряти комусь, коли не знаєш, хто твій справжній ворог, а всі навколо щось приховують...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,
**в якому Ніна вирішує, що все спокійно,
і навіть не знає, як сильно помиляється**

Перо зависло в повітрі, чорнила капнули на чистий аркуш.

«4 листопада 1953 року, — написала Ніна чітким, трохи нахиленим почерком. — Уже два місяці все спокійно». Вона нахилила голову й критично оглянула те, що написала. Може, й не найкращий початок, але принаймні хоча б якийсь.

«У серпні я повернулася з канікул, що змінили моє життя, — писала дівчинка. — Я була в Маркотах, у старому монастирі, куди один янгол запросив мене разом із дванадцятьма іншими підлітками. Там я дізналася, що насправді крилаті не є янголами — вони прибульці з іншої планети. Удають янголів, аби людям було простіше їх сприймати, а ще вони змінюють наш світ, щоб у ньому була магія, бо тільки в такій реальності вони можуть жити.

Також крилаті створюють обраних, які мають захищати їх від одвічних ворогів, що прибули слідом за ними з зірок. За канікули янгол

мав знайти поміж нами обраного, але виявилося, що хлопець, який ним був, помер раніше, ніж дістався до монастиря, а ми — дванадцятро, які лишилися, — начебто успадкували його здібності: кожен по одній.

Ніхто, навіть янголи, не знає, як це трапилося, але мені дістався швидкий розум. Також у мене є щось подібне до магічних здібностей, що проявляються лише на світанку, у сутінках або коли дощить. Це, здається, пов'язано з магією Маркотів.

Тож, підсумовуючи, я одна дванадцята обраного, створеного янголами, і маю силу, яку не вмію контролювати.

Також мені відома таємниця крилатих, і я не впевнена, що вони мене за це люблять.

Крім того, мене й інших підлітків з Маркотів, найімовірніше, шукають ВОНИ, люди в мундирах, комуністи, які не вірять ані в Бога, ані в янголів. Якщо нас знайдуть, то проводитимуть над нами експерименти, аби зрозуміти, як діє наша магія. Зрозуміло, я в цьому не впевнена, але не хотіла б перевіряти. ВОНИ відомі тим, що приходять посеред ночі, а потім кидають тебе за ґрати й виривають тобі нігті.

Як сказав би янгол, із яким я познайомилася в Маркотах, це означає, що в мене проблеми.

А найгірше — це те, що я не знаю, кому можу довіряти».

Ніна пробігла поглядом по тексту, виправила дві коми, а ще «обраного» на «Обраного» — померлий Слабек, безумовно, заслуговував на велику літеру. За мить вона вирвала аркуш, зім'яла його в кульку й жбурнула в розжарену кухонну піч.

Ще із самого початку знала, що не вестиме цей щоденник — не мала куди ховати зошит і тільки весь час хвилювалася б, чи хтось його випадково не знайшов і не прочитав. Але, написавши перші рядки, вона відчула полегшення. Це не те саме, що розповісти комусь, але дуже схоже.

У кухні було спекотно, на плиті варився крупник^[1], пахло юшкою і свіжим тістом. Ніна вибрала кілька картоплин, порізала їх, кинула в каструлю. Коли вони вже майже зварилися, у замку заскреготів ключ і до кімнати ввійшла мама, знімаючи з шиї довгий шарф. Її волосся

було вологим від дощу, а в кутиках рота, як завжди, лежали глибокі сумні зморшки.

— Суп готовий? — запитала вона.

— Так, — відповіла Ніна.

— Як почувається Шимек?

— Здається, краще.

Коли Ніна заглядала до нього, молодший брат спав, дихаючи трохи легше, а в його легенях уже не дуже й хрипіло. У Шимека було слабке здоров'я, і, ледь холоднішало, він підхоплював застуду за застудою. Минулого року хворів із перервами від жовтня до березня, а зиму проводжав запаленням бронхів. Батьки сподівалися, що цього року буде інакше, але поки що сподівання залишалися марними.

— Це добре, — мама зняла пальто. У її голосі чулося полегшення, але не справжня радість. Ядвіга Панкович не вміла радіти по-справжньому. — Уроки вивчила?

— Так. А ще прибрала в кімнаті й дала Шимеку таблетки. Можна піти погуляти із Кролем? Повернуся ще до темряви.

Мати мить споглядала за Ніною, наче шукаючи привід заборонити, і, не знайшовши, коротко кивнула.

— Тільки не запізнюйся.

Пішла в кімнату й стежила, як дочка вдягається. На її обличчі проступав неспокій.

— Ніно?

— Гм? — буркнула дівчина десь із глибин светра, крізь який саме просувала голову.

— Ти ж, сподіваюся, не робиш нічого несусвітнього?

— Ні, — вона подумки прикидала, про що це мати. Про куріння цигарок за школою? Про побачення з хлопцями? У будь-якому разі мати навряд чи мала на увазі янгольські таємниці чи магічні сили, тож Ніна могла відповісти майже чесно.

— Це добре, — повторила Ядвіга Панкович. — Зараз не час для проблем.

Наче колись буває час, подумалося Ніні. Проте вона знала, що мати має рацію — зараз, коли Шимек знову розхворівся, батьки не могли приділяти увагу доньчиним проблемам. Це була одна з причин, через які вона вирішила зберегти події останніх канікул у таємниці. Другою

причиною було те, що мати надто довіряла янголам і радше не повірила б Ніні, якби та раптом заявила: «Гей, а знаєш, що крилаті — геть не посланці Бога, а просто чужинці з космосу? А ще вони використовують підлітків, таких як я, для битви з потворою, яку ти напевне назвала б дияволом». Батько... батько, може, і повірив би, але він повністю підкорявся матері, а до того ж надто легко сердився. Тому Ніна, приїхавши з канікул, вигадала для батьків історію про те, що в монастирі стався нещасний випадок, одна дитина загубилася у лісі, а їй довелося повертатися раніше.

— Ти все ще приятелюєш із Агнешкою? — Ядвіга Панкович пішла за дочкою до передпокою, де дівчина зав'язувала черевики. — Вона на тебе погано впливає...

Агнешці було стільки ж років, скільки й Ніні — тринадцять, — але на вигляд їй можна дати шістнадцять, а може, навіть і сімнадцять. Інколи вона брехала, що ходить до ліцею, а потім домовлялася зі студентами вrocławського університету, пила з ними каву й дискутувала про екзистенціалізм (це просто, інструктувала вона Ніну, сидиш із похмурим обличчям і говориш, що життя не має сенсу, а Сартр був правий). Ніна не знала, вона більше заздрить чи лякається, — сама, мабуть, не знайшла б у собі сміливості піти на таке побачення. На щастя, ця проблема їй не загрожувала: під час канікул вона піросла на кілька сантиметрів, але дзеркало явно свідчило, що мине ще чимало часу, перш ніж хтось зі студентів запросить її до кав'ярні.

— Ми не бачимося надто часто.

Це було правдою — з нового шкільного року її дружба із Агнешкою почала потроху псуватися. Вони не сварилися, нічого такого не траплялося, але часто-густо виявлялося, що в кожної з них є власні справи. Крім того, Агнешка, здається, відчувала, що подруга щось від неї приховує.

— А ти часом не закохалася? — розпитувала мати.

— Ні, — цього разу Ніна могла бути чесною на всі сто відсотків.

— Це добре. Нехай це ще почекає. — Ядвіга Панкович здавалася трохи розчарованою, наче закоханість, хоча й не дуже бажана, була б хоч якимсь поясненням.

— Мамо, у чому річ? — Ніна трохи дратувалася. — Я ж не роблю нічого поганого.

— Може, саме тому я і хвилююся. — Жінка досі здавалася насупленою, вертикальна зморшка перетинала їй лоба. — Коли в тебе підростає дитина, починаєш боятися проблем.

— Я можу розбити кілька шибок, — запобігливо запропонувала Ніна. — Або домовлюся про побачення з паном Геньо, хочеш?

Пан Геньо мешкав на поверх вище, був трохи недорозвинений і кричав кожній дівчині, якій уже виповнилося десять років: «Гей, паняночко, чи не підеш зі мною на морозиво? »

— Навіть не думай! — гарикнула Ядвіга Панкович, яка була позбавлена почуття гумору. — Я тобі говорила, що нам проблем не треба.

Ніна вирішила не вказувати матері на протиріччя у її словах і, як завжди, із легким незадоволенням глянула на своє відображення у дзеркалі. Вона здавалася такою... до розчарування звичайною. У вересні, одразу після повернення з канікул, вона пішла до перукаря і попросила постригти себе під хлопця — із боєм, бо волосся у неї було справді красиве, густе й довге. Але Ніна зробила це, аби ВОНИ її не впізнали; через це вона на якийсь час відмовилася від елегантних суконь із оборками й почала носити прості спідниці й навіть штани. Тепер розмірковувала, чи цей камуфляж узагалі мав якийсь сенс — може, насправді ніхто її не шукав?

Вона чеснула чубчик, що скручувався над лобом у непокірні каштанові кучері, — з вересня волосся трохи віросло, але йому досі було далеко до колишньої довжини, — зітхнула й, пообіцявши матері, що «не зробить нічого дурнувато», вийшла з дому.

* * *

У квартирі на другому поверсі її з ентузіазмом привітав сетероподібний клубок рудої шерсті на чотирьох лапах, чи ж то Кріль, який завдячував незвичайним іменем тому, що з якоїсь причини дуже любив сирі овочі. Власниця песика, стара пані, два тижні тому зламала стегно, і відтоді добрі сусіди вигулювали її улюбленця. А Ніна любила як саму тваринку, так і прогулянки, а собака, своєю чергою, любив її.

— Крілю, до мене, — сказала вона, застібаючи нашійник.

Песик і не подумав її слухатися, лише танцював навколо, наче мав у лапах пружинки, радісно скиглив і намагався лизати дівчині руки. Заспокоївся тільки на вулиці, коли побіг із виваленим язичкорою до парку. На другому кінці натягнутої шворки, перестрибуючи мулисті калюжі, мчала Ніна. Дощу не було, але в повітрі висіла липка волога, осідала на волоссі й віях. Небо мало колір крижаної синяви, сонце скочувалося дедалі нижче, підсвічувало червінню розтріпані хмари. У гіллі дерев грав вітер, зриваючи з них останнє листя, скручене й буре, схоже на сушених комах. Ще недавно світ мінився усіма барвами осені, а тепер раптом посірішав, наче близька зима висмоктала з нього всі кольори.

У парку Ніна спустила Кроля з повідка, а потім знайшла паличку й кинула собаці. Дивлячись, як песик крутиться по засохлому листі, думала про те, що вона написала на папірці.

Останні два місяці панував спокій.

Це правда. Відтоді як повернулася з канікул, вона жила абсолютно звичайним життям взірцевої доньки й учениці, уранці йшла до школи, удень робила домашні завдання, готувала обід і прибирала. Увечері інколи виходила гуляти з Агнешкою, але найчастіше залишалася вдома, читала, дивилася з батьком альбоми з малярства або обігрувала молодшого брата в карти. Це було досить приємне життя, саме таке, за яким вона сумувала, коли влітку відбувалися всі оті безумні речі. Життя, де пригоди є лише в книжках, які людина читає, п'ючи гаряче какао й зручно загорнувшись у затишну ковдру.

Життя, в якому Ніні дедалі сильніше чогось бракувало.

«Це не я, — подумала вона, підіймаючи паличку й кидаючи її Кролю. — Принаймні не до кінця я. Я — дівчина, яка вистрибнула на ходу з потяга й зрозуміла, як перемогти Бестію-з-Кола».

«Я не просто чемна дочка і взірцева учениця, я здатна на більше. І я не хочу до кінця життя готувати обіди й прибирати, я терпіти не можу готування і прибирання».

Вона неспокійно роззирнулася, наче ця декларація могла притягти до неї небезпеку, але навколо не було й живого духу, тільки на старому букові сиділа ворона, поглядаючи на Ніну очима-намистинками. Вітер стих, сонце сідало нижче й нижче до горизонту, і Ніна відчула, як у ній

пробуджується магія. Вона пульсувала у венах, наче глибоко всередині дівчини раптом застукотіло друге серце. Ніна зітхнула, а потім глянула на сукувате гілля.

«Хочу, щоби гілка зламалася», — подумала.

Ну ж бо, роби!

Певний час нічого не відбувалося, тільки повітря загусло, ніби перед грозою, аж урешті в голові Ніни щось стиснулося, а потім розслабилося, наче додаткові м'язи. Гілка зламалася: спершу тихий тріск, а за мить оглушливий гуркіт розколотого стовбура. Ніна відстрибнула, машинально затуляючи обличчя, а бук вибухнув, сиплячи навколо шматки кори й деревини. Неподалік почувся болісний тваринний вереск, а за мить обірвався.

— Кріль? — крикнула вона у паніці. — Ти де?

Крізь струхлявілу пилюку вона побачила собаку, який шкутильгав до неї на трьох лапах. Праву передню тримав, підібгавши під себе.

— Кролику, песику, йди до мене!

Вона впала на коліна й погладила його по голові.

— Я не хотіла! Вибач, я справді не хотіла! Покажи, де в тебе болить?

Кріль вивернувся з її рук, коли вона торкнулася лапи, й відбіг на кілька кроків. Але за хвилину вже радісно стрибав на чотирьох лапах, немов нічого й не трапилося.

Ніна зітхнула, відчуваючи, як розтискується обруч, який стягнув горлянку.

От хай йому пек!

Треба глянути правді в очі, подумала вона, дивлячись на те місце, де ще недавно росло дерево, а тепер стирчала триметрова розшарпана кукса. Геть не було краще, ніж на початку, коли вона тільки починала тренуватися. Анітрохи не краще.

Вона могла загинути, якби одна з тих гілок ударила її по голові. Або могла вбити невинного собаку.

Користуватися магією було все одно, що намагатися втримати слизького вугра. Інколи це вдавалося, на кілька секунд могло здатися, начебто Ніна контролює те, що робить, але одразу після цього сила виривалася з-під контролю і коїлося таке, як оце зараз. Деревя вибухали, розліталися шибки, з полиць падали предмети.

У Маркотах вона поранила Лідку, а зараз мало не вбила собаку. Може, слід схаменутися.

До сраки їй така сила. Навіщо комусь магія, яка не тільки діє лише за певних умов, але, на додачу, її взагалі не можна проконтролювати?

«Якби це була казка, — подумала Ніна, — то зараз з'явився б чародій із довгою бородою, який навчив би мене контролювати силу». Але чародія не було, Ніна й далі стояла сама-самісінька на пожовклій, засланій листям траві. Темрява навколо густішала, пасма холодної імли починали повзати між деревами, тлумлячи віддалене гавкання собаки.

«Може, час забути, що я взагалі маю якусь силу, і змиритися з тим, що я звичайна дівчина? Ну, майже звичайна, бо я більша розумака, ніж інші, але, по суті, те на те й виходить. Ані янголи, ані люди в мундирах аніскільки мною не цікавляться».

Вона не була впевнена, чи рада цьому, чи, може, трохи розчарована.

— Ти запізнилася, — привітала її мати з краплиною похмурого задоволення. — Ми з татом уже поїли, тобі залишилося трохи супу. — Ядвіга Панкович насупилася. — У тебе якісь тріски у волоссі. І брудні коліна. Що ти робила на тій прогулянці?

— Кріль потягнув за шворку — і я упала. — Дрібна брехня останнім часом стала для Ніни звичною. Інколи вона відчувала через це провину.

Перевдяглася, помила руки й сіла за стіл. Батьки не дозволяли їй читати за їжею, але зараз вона була на кухні сама і, скориставшись цим, потягнула до себе газету. Проглянула політичну інформацію (газети брешуть, говорив батько, треба читати поміж рядками), потім глянула на погоду (обіцяли дощ) і на хроніку подій.

Недалеко від Познані стався нещасний випадок, особливий потяг зійшов із рейок. На щастя, ніхто не загинув, було поранено лише четверо людей.

У Забже народилася четверня.

У Любомежі згоріли батьки дванадцятирічного Міхала. Міліція не знайшла причини пожежі.

Ніна машинально їла крупник, геть не відчуваючи смаку. Одна ложка, друга, третя. Літери танцювали в неї перед очима, від плити йшло тепло, а в шибки били перші краплі дрібного дощу.

Вона десь читала про подібний нещасний випадок, от тільки де?

Раптом вона підхопилася і кинулася до коробки з вугіллям, на якій лежав стос газет для розпалу. Проглянула «Трибуну люду», а потім «Експрес вечірній».

Ось, знайшла.

Сімнадцятого жовтня у Голдапі стався таємничий нещасний випадок: на шкільному стадіоні ні з того ні з сього померли троє хлопців. Їм було по чотирнадцять років, і вони нічим не хворіли — раптом просто впали й через кілька хвилин припинили дихати. Четвертий хлопець, який був поряд із ними, трохи молодший, стверджував, що не має і гадки, що трапилося. Ніхто нічого не чув і не бачив.

А ще раніше, у Катовіце, у квартирі на вулиці 1 Травня впала стеля, заваливши родину із п'яти осіб. Живою залишилася тільки тринадцятирічна Берта.

Ніна вилила рештки супу в каструлю, бо раптом втратила апетит. Гнівалася на себе, що раніше не звернула увагу на ці випадки. Адже знала, що їх поєднує між собою.

Присутність підлітка віком приблизно як Ніна. І магія, бо якщо стеля ще могла впасти сама собою, то пожежу, яка почалася ні з того ні з сього, а особливо смерть трьох здорових хлопців непросто було пояснити природними обставинами.

Цікаво, чи діти, які вижили, також провели час у такому місці, як Маркоти? Може, серед них навіть був хтось із давніх приятелів чи приятельок Ніни, бо газети не називали прізвищ, а імена змінювали «для безпеки осіб, про яких ідеться».

Вона відчула, як раптом стає холодно. Це не була пригода, про яку вона мріяла ще годину тому, це було щось зловороже й похмуре. Напевно, навіть щось гірше, ніж те, що вона пережила в Маркотах.

Наступний день розпочався невдало, бо Ніна проспала. Таке траплялося настільки рідко, що мати, яка її підганяла, турботливо

запитала, чи вона, бува, не хвора. Однак Ніна була не хвора, а просто невиспана — довго не могла заснути, а потім усю ніч її мучили жахи, в яких вона кричала: «Я нікому не розповім! » — і бігала темними коридорами від янгола, чиї очі блискали, ніби ртуть.

Пізніше стало тільки гірше.

Перший урок був латиною з пані Конецпольською, суворою жінкою із завжди скривленим ротом і з очима, схованими за круглими окулярами. Вчителька говорила монотонним голосом, пишучи на дошці, крейда скрипіла, у шибку стукотів осінній дощ. Ніна відчувала, як повіки опускаються самі собою. Вона справді намагалася тримати очі розплющеними, і якийсь час страх перед латинянкою допомагав у цьому, але врешті-решт втома перемогла.

За мить Ніна різко отямилася — Агнешка, яка сиділа поряд, штурхнула їй під ребра ліктем.

— Що? — мимоволі промовила Ніна, в останній момент згадавши, що не треба в класі говорити «Чого? ».

Усі дивилися на неї, увесь клас. Зрозуміло, тих, хто сидів позаду, вона бачити не могла, але все одно відчувала спрямовані на неї погляди.

Учителька, яка також очікувально дивилася на неї, схоже, тільки-но про щось запитала.

— Спляча Принцеса нагадає нам, що таке «supinum», — повторила вона голосом добре вихованої ящірки. — Пам'ятаєш? Ми вчили це ще минулого року.

Супіnum? Ніна знала, що щось таке існує, але, окрім цього знання, у її пам'яті з'яяла чорна діра: нічого, нуль, жодної гадки, що це за дурня. Дієслово чи іменник, а може, якась інша частина мови?

Так бувало вже й раніше, бо влітку, у Маркотах, Бестія-з-Кола вижерла в Ніни фрагменти пам'яті. Їх було небагато: так, ім'я якоїсь далекої тітки чи спогади з першого класу. Здебільшого нічого такого, із чим не можна було б розібратися.

Здебільшого, як виявилось зараз.

— Не пам'ятаю, — сказала вона, відчуючи сором.

Пані Конецпольська скривилася:

— Сідай, двійка. Ти мене дуже розчарувала, Ніно.

Дівчина сіла, похиливши голову. Одна двійка — ще не трагедія, подумки втішала вона себе, хоча саме на латині погану оцінку відпрацювати було непросто. «Можливо, мама навіть зрадіє, що в мене якісь проблеми?» — подумала вона з гумором шибеника.

Проте найболіснішим для неї виявилось розчарування учительки. Ніна не любила ані пані Конецпольську, ані латину, і все-таки щось у ній, та її частина, яка залишалася чемною дівчинкою і доброю ученицею, не хотіла завдавати жінці клопоту.

З математикою все було нормально, але на біології Ніні знову не пощастило, бо вчитель викликав її до дошки.

— Панна Панкович розповість нам, що їй відомо про паразитів людського організму.

Ніна про паразитів знала небагато, бо не любила біологію — від самого розглядання малюнків з усіляким паскудством, що там звивалося, їй хотілося блювати. Тому ввечері вона лише зазирнула в матеріал, вважаючи, що щось у голові залишиться і що за необхідності вона зуміє відповісти. На жаль, того, що вона запам'ятала, ледве вистачило на вимучену, за вуха натягнену трійку, і Ніна повернулася за парту мокра, наче миша, й червона від сорому. Цього разу вона не могла прикриватися Бестією-з-Кола, цього разу винною була сама.

— Нічого не кажи, — буркнула Агнешці, коли після третього уроку вони сиділи на сходах, що вели на горище.

З нижніх поверхів долинав вереск дітей, які бігали коридорами, і суворі голоси чергових учителів; вище мало хто заходив, тож тут дівчата знайшли трохи спокою.

— Нормально, — Агнешка стенула плечима. — А ти не хвора, бува?

— Ні, лише трохи втомилася. — Якусь мить Ніні до смерті хотілося розповісти все світловолосій подрузі. Власне, вона мала зробити це вже давно, адже вони були знайомі з дитинства й завжди довіряли одна одній, але щоразу її щось стримувало. Може, переконаність, що той, хто влітку не був у Маркотах, не зрозуміє, що там трапилось. Або ж усвідомлення того, що Агнешка, хоча й розумна і розсудлива, є надто звичайною дівчиною, яку цікавлять надто звичайні справи. Якби проблема полягала у стосунках із хлопцями чи чомусь

подібному, Ніна одразу б усе їй розповіла, але магія і янголи... Про це Агнешка нічого не знала й, мабуть, знати не хотіла.

Насправді Ніні був потрібен хтось із Маркотів, той, хто її зрозумів би. «Я могла б написати Тамарі або Яцеку», — подумала дівчина. Вони мали адреси одне одного і з канікул обмінялися кількома листами; лише кількома, аби не провокувати біду.

На сходах почулися важкі кроки, і за мить з'явилася голова засапаної пухленької дівчини із сьомого «Б» — Ніна знала її в обличчя, хоча не пам'ятала, як звати. Франка? Стася? Якимось так.

— Ти ж Ніна, так? — привіталася Франкостася. — Я чула, що ти... ну, наче вгадуєш різне?

— Наче, — кивнула Ніна.

— І треба тобі заплатити?

— П'ять злотих, — втрутилася Агнешка і поспіхом додала: — Я її асистентка.

Це вона вигадала умову, що без грошей відповіді немає. «Якщо робитимеш це задарма, — аргументувала, — люди безустанно чогось вимагатимуть і врешті залізуть тобі на голову». Ніна, трохи подумавши, визнала її правоту: зрештою, п'ять злотих — це ж небагато. Мине чимало часу, коли такий метод дасть можливість винайняти приміщення на Бейкер-стрит.

— Добре, дам тобі п'ять злотих, якщо відповіси мені на одне запитання...

— Ну? — підігнала Ніна.

Франкостася зарум'янилася і переступила з ноги на ногу.

— Чи Кжисек, знаєш, той, із сьомого «В», чи він... Ну, чи я йому подобаюся?

— Це не так просто, — сказала Ніна, яка ледь розуміла, про якого хлопця йдеться. — Тобто я можу тобі відповісти, але не зараз, мені спочатку потрібно побачити вас разом...

— Інакше кажучи, ти не знаєш? — розсердилася Франкостася.

— Не знаю, — визнала Ніна. — Я не ворожка.

Товстенька дівчина розчервонілася ще більше.

— Я від самого початку знала, що це без сенсу. Піду до мадам Зулейки, вона знатиме.

— Щось ти як дурна, — Агнешка позіхнула, коли Франкостася зникла зі сходів. — Треба було сказати «так» і взяти п'ять злотих. Урешті-решт, це ж цілком імовірно, що вона комусь подобається: у неї кльові шмотки, та й сама вона цілком нівроку, хоча й могла б трохи схуднути.

Ніна задумливо кивнула.

— А хто така мадам Зулейка? — запитала.

Агнешка захихотіла.

— Не знаєш? Ворожка, справжня. Здається, циганка, але я не впевнена. Має кабінет на Паризької Комуни, і майже всі дівчата зі старших класів уже в неї побували. Кожній вона наворожила, що вийдуть заміж за гарного й багатого хлопця.

— Це значить, що вона бреше.

— Бо це ти дійшла такого дедуктивного висновку? — Агнешка звела брови.

— Бо так каже статистика, — знизала Ніна плечима. — Дівчат у старших класах, зараз порахую... десь вісімдесят, може, навіть дев'яносто. Не думаю, щоб у всьому Вроцлаві було стільки багатих красивих хлопців.

— Псуєш забаву. — Агнешка знову позіхнула, цього разу демонстративніше. — Колись ти була іншою.

— Знаю, — буркнула Ніна. Їй також не подобалося, що відтоді, як вона отримала детективні здібності, вроджений романтизм дедалі частіше програвав змагання з так само вродженою розсудливістю.

— Збираєшся до мадам Зулейки? — запитала Агнешка. — Якщо хочеш, можемо піти разом, буде цікавіше. Тільки їй треба заплатити значно більше — дати п'ятдесят злотих або пачку хороших цигарок.

— У мене немає ані п'ятдесяти злотих, ані пачки хороших цигарок, — буркнула Ніна. — Та я й не хочу йти до якоїсь мадам Зулейки.

Десь за п'ять хвилин до кінця перерви на сходах з'явився Пьотрек, вкритий ластовинням хлопчина з Ніниного класу. Під пахвою він ніс товстезний том і здавався дуже наляканим.

— У мене немає грошей, — заявив без вступу. — Але якщо ти мені допоможеш, я дам тобі оце, — подав їй книжку.

Ніна прочитала назву: «Клінічна психіатрія».

— Вона товста, як ти любиш, — у голосі хлопця звучав відчай.

— Зате із сюжетом проблеми, еге ж?

— Га?

— Не важливо, — буркнула Ніна, заглядаючи у книжку. Вона була стара, обкладинка — із тріщиною, а з середини висипалися сторінки.

— Мама й не помітить, — поспішно запевнив Пьотрек. — То як, допоможеш?

— Дай здогадаюся, — дівчина закрила «Психіатрію». — Ти мав занести її сьогодні після школи в ремонт?

— О! — хлопець витріщив очі. — Ти й справді знаєш різні речі!

— Це було неважко, — Ніна трохи скривилася. — І я не можу взяти книжку, яка належить комусь іншому.

— Скажу мамі, що не вдалося її відремонтувати. Не будь свинею, ти мені справді потрібна!

Ніна зітхнула, ігноруючи Агнешчин погляд.

— Добре, зробимо ось як: я позичу в тебе цю книжку до завтра, а натомість спробую тобі допомогти.

— Супер. То скажи мені, що буде сьогодні на контрольній з історії. Я мушу отримати хорошу оцінку, розумієш? Батько сказав: ще одна двійка — й не буде табору взимку! Я намагався вчити, справді, але цих завдань забагато, а вдома...

— Тихо, — Ніна махнула рукою, і Пьотрек слухняно замовк, дивлячись на неї великими очима.

Першої миті вона хотіла машинально сказати, мовляв, гадки не має, що буде на контрольній, але, може, зуміла б, так би мовити... здогадатися? Як Шерлок Голмс, який робить дедуктивні висновки з різних дрібниць. Вона викликала в пам'яті момент, коли пан Боянович обіцяв перевірку: вираз його обличчя, погляд, яким він обводив клас...

— Благаю, — простогнав Пьотрек.

Різкий звук дзвоника наповнив коридори й вимів з них галасливу дітлашню.

— Вивчи про Версальський договір, — сказала Ніна, встаючи. — У тебе є дві години.

— Дякую, — Пьотрек розвернувся і збіг сходами.

Агнешка також підвелася.

— Ти це вигадала, — сказала, коли вони йшли до класу.

Ніна не відповіла, бо й сама не була впевнена, що тільки-но зробила.

Польська й пластика минули без проблем, а потім настав час історії. Пан Боянович наказав сховати зошити й роздав аркуші. У класі стало тихо, було чути лише кроки вчителя, який прогулювався між рядами, а ще неспокійне дихання учнів.

Надворі знову задощило, потоки листопадової зливи били у вікна, по шибках текла вода, наче розмиваючи дерева, що розгойдувалися за вікном. Ніна стримала дихання, відвертаючись від задоволеного, сповненого надії Пьотрека. Вона не була впевнена, чи зуміє глянути йому в очі, якщо помилилася.

— Одне запитання, — сказав пан Боянович. — Написати головні результати Версальського мирного договору та його наслідки. Маєте півгодини. Жодних розмов, жодного підглядання.

Агнешка здивовано подивилася на подругу. Пьотрек полегшено всміхнувся. Ніна зітхнула, розціпивши стиснуті на пері пальці. Присунула ближче чорнильницю і почала писати.

Це був останній урок, і ті, хто віддав аркуші, могли йти додому. Ніна закінчила роботу першою, надягнула пальто й закинула на спину ранець. Затрималася в коридорі біля виходу. Дощ перетворився на стіну води, на калюжах розквітали й лопалися великі бульбашки. Із причинених дверей тягнуло холодним мокрим повітрям.

За хвилину повз Ніну пройшов радісний Пьотрек.

— Велике тобі спасибі, — сказав, плескаючи її по плечу. — Ти й справді геніальна.

Вона ж дивилася, як він зникає за сірою завісою дощу.

— От не знала я, що ти така егоїстка.

Ніна розвернулася. Поруч стояла Агнешка, її губи були стиснуті, обличчя сповнене невдоволення.

— Егоїстка? — здивовано перепитала Ніна.

— Ти ж знаєш, що в мене не дуже добре з історією. Могла б і раніше сказати, я принаймні знала б, що вчити. А так знову отримаю трійку і мати на мене кричатиме.

— Та я ж сама не знала, які будуть запитання...

— Та досить уже, — Агнешка стенула плечима. — Кому ти хочеш голову задурити?

Вибігла, навіть не глянувши на Ніну, хоча вони завжди йшли до зупинки разом, повертаючись додому тим самим трамваєм.

Егоїстка. Може, Агнешка трохи мала рацію. Ніна добре знала історію, а крім того, пан Боянович її любив і ставив високі оцінки, навіть якщо вона плутала дати або її трохи заносила фантазія. Тому Ніна не непокоїлася через контрольну й зазвичай їй і на думку не спало б, що в когось можуть бути проблеми саме із цим предметом.

Пьотрек і Агнешка, подумала вона, могли б і повчитися трохи.

Проте на згадці про вираз обличчя подруги стиснулося серце.

Ніна ще трохи почекала, але дощ не припинявся, тож вона побігла, хлюпаючи по калюжах, зіщулившись під струменями, які сікли, промочивши за кілька хвилин волосся і спідницю, що стирчала з-під пальта. Пальто ще опиралося, хоча Ніна й відчувала перші крижані струмочки на шиї.

До зупинки саме під'їжджав трамвай — якби дівчина пришвидшилася, то встигла б на нього. Але ж на цю саму «п'ятірку» чекала Агнешка, а Ніна не мала бажання їхати додому разом. Вони тоді мовчали б, уникаючи погляду одна одної, і почувалися б дурнувато. Ні, з Агнешкою вона поговорить завтра, до того часу її злість має минути.

Тож дівчина дозволила, щоби трамвай поїхав, блискаючи розмитими дощем вогнями. До наступного було двадцять хвилин, і Ніна не могла стільки часу стовбичити, наче пеньок, на зупинці. Черевики вже промокли, волосся прилипало до обличчя.

Під впливом неочікуваного імпульсу вона попрямувала до найближчої кав'ярні. Завагалася на мить, але увійшла; зачинила двері, які наче відтяли її від холоду й дощу.

Усі на неї озирнулися — принаймні так Ніні здалося.

Дівчина відчула себе невпевнено: раніше вона завжди ходила до кав'ярні з батьками або подругами, але не сама. «Але ж я маю право тут бути, — виклично подумала. — Я така сама добра клієнтка, як і інші».

Утішена цією думкою, вона зняла пальто й присіла. Вода з волосся капала на скатертину, в теплі одяг запарував. Пахло кавою і шоколадними тістечками.

— Що тобі подати? — кельнерка з'явилася біля столика наче з-під землі.

— Чай із лимоном, — вирішила Ніна, подумки підраховуючи гроші в гаманці.

На тістечко, мабуть, не вистачить. А може, це й добре, останнім часом спідниці стали трохи затісними в поясі.

Кельнерка кивнула й зникла, аби за мить повернутися зі склянкою, над якою здійснювалася пара. Ніна чекала, поки чай вистигне, і роздивлялася людей. Намагалася, як Шерлок Голмс у книжках, здогадатися, хто ким є. До славетного англійського детектива їй, щоправда, було далеко, але вона мала час потренуватися.

Троє дівчат за столиком поруч були геть не загадковими — голосно сміялися, говорили із сільським акцентом, та ще й про якесь креслення планів. Напевне, студентки Вроцлавського університету, які вступили на архітектуру завдяки балам за походження^[2]. Далі сиділа старша пані з кислим виразом обличчя, одягнена в невибагливе латане плаття і черевики з дірками на носках. Проте манери вона мала бездоганні й здавалася... тією, яка звикла до кращого життя? Так, найімовірніше, саме так. Може, це графиня, яка втратила все під час війни, подумала Ніна, фантазуючи про втечу по вкритому кригою озеру: з-за дерев уже лунають постріли, із саней випадає кофр^[3], на сніг летять родові коштовності, діаманти й золоті монети...

Одразу висварила себе за такі думки — детектив має доходити висновків, а не вигадувати невідомо що.

За останнім столиком сиділи жінка середнього віку й молодий чоловік. Жінка мала міцну статуру, широкі стегна й чималий бюст, але попри це було в ній щось чоловіче. Одягнений у чорний гольф чоловік мав бридке гостре обличчя з довгим носом. Окремо вони, напевне, здавалися б цілком нормальними, але, коли отак сиділи разом, було в них щось дивне, наче... не пасували одне одному? Ніна гадала, ким вони можуть бути: тітка й племінник? Пані професорка й студент? Чоловік у чорному гольфі здавався трохи схожим на тих, з ким Агнешка дискутувала про відсутність сенсу життя, але студенти зазвичай носили довше волосся. Може, це просто колеги, подумала дівчина, хоча й цей висновок здавався їй хибним.

Некрасивий чоловік потягнувся за сигаретою і запалив. Щось говорив жінці, але настільки тихо, що Ніна не чула ані слова. Але ж чудово бачила малу пласку пачку, що відбивалася у дзеркальній стіні кав'ярні. «Santos Dumont, — прочитала вона. — The Cigarette Par Excellence». Дорогі? Могла б закластися, що так, бо пачка була червона, із золотою картинкою. Вона ніколи не бачила у батькових знайомих чи у вчителів таких цигарок.

Серце застукотіло.

Вона, звісно, не вірила у ворожок. Ну, десь так відсотків на дев'яносто дев'ять не вірила. Утім, завжди існував шанс, нехай малий, що мадам Зулейка й справді має магичні здібності. Бо Ніна ж знала, що чари існують, — переконалася в цьому в Маркотах.

«Хіба це зашкодить? — думала. — У найгіршому разі я просто розчаруюся. А може... може, ця ворожка дасть мені відповідь на кілька запитань, бо завжди краще знати, ніж не знати».

Некрасивий чоловік докурич і схилився до своєї супутниці. Пачка лежала на краю столика, наче запрошуючи її взяти. Ані жінка, ані чоловік не дивилися на цигарки.

«Я ж навіть зроблю йому послугу, — виправдовувалася Ніна. — Палити шкідливо».

Вона заплатила за чай і пішла до дверей. Не була впевнена, чи ризикне це зробити, але, коли проходила повз столик нетипової пари, раптом наважилася і простягнула руку, схопивши цигарки. «Не біжи, йди нормально», — наказувала сама собі подумки. А потім глянула в дзеркало і побачила, що бридкий чоловік дивиться на неї. Не кричав: «Хапайте злодійку!» — нічого такого, тільки дивився уважно. І тоді Ніна запанікувала й побігла. Отямилася лише через два квартали, задихаючись, із пачкою, яку досі стискала в руці. Усвідомила при цьому аж два моменти: по-перше, дощ ущух, по-друге, її ніхто не переслідував.

А вона вперше в житті щось украла. Уявляла обличчя матері (похмурий погляд, що наче говорив, як сильно Ніна її розчарувала) й реакцію батька (цього разу він точно взявся б за пасок). Мало не пішла назад, аби віддати цигарки. Але перелякалася; ці люди були трохи дивні, і Ніна не розуміла, що вони могли зробити, якби вона знову зайшла до кав'ярні. Хвилинку її спокушала думка просто

викинути цигарки, позбувшись таким чином доказів, що обтяжували б її сумління, але це було б ще дурнішим — коли вона вже їх узяла, то принаймні мусить ними скористатися.

Годинник на церковній вежі показував за чверть другу. Після школи Ніна часто йшла до Агнешки, тож мама не чекатиме її щедесь годину чи півтори.

Дівчина сунула пачку цигарок у кишеню і завернула на вулицю Паризької Комуни.

* * *

Мадам Зулейка мешкала на останньому поверсі старої кам'яниці. Сходи рипіли під ногами, а біля дверей ще було помітно сліди від табличок з іменами колишніх німецьких мешканців. Ніна знайшла номер 18 і натиснула кнопку дзвоника. У глибокій тиші він дзенькнув напрочуд гучно й настирливо. Ніна аж здригнулася. За мить їй відчинила дівчинка років, може, десяти. На голові в неї була кольорова хустка, на босих ногах — пляжні сандалики.

— До мадам Зулейки? — запитала вона тонким голоском.

— Гм, так, — Ніна відчула, як із неї витікає вся хоробрість.

— То заходь і зачекай. Як тебе звуть?

— А навіщо тобі моє ім'я?

— Щоби знати, кого звати, — спогорда відповіла мала.

— Ніна.

Дівчина увійшла до передпокою, де вже сиділа молода жінка. Вона читала чи, радше, гортала старий німецький журнал. Поряд, на столику, їх лежало ще кілька. Ніна потягнулася за одним і погортала сторінки, розглядаючи моду двадцятирічної давнини. Капелюшки, що нагадували гриби, вузькі сукні, рукавички до ліктя... світ, який уже відійшов у минуле, щоб звільнити місце для сірої реальності комуністичної Польщі, де невинні громадяни прокидалися під ранок, зігнані з ліжок людьми в мундирах.

Але, подумала Ніна, цей новий світ усе ж має якісь непогані риси, бо дає шанс таким дівчатам, як ті, у кав'ярні. Перед війною жодна з них не могла навіть мріяти про навчання.

— Пані Галино! — почувся тоненький голосок.

Молода жінка відклала журнал й увійшла до кімнати, де, як здогадувалася Ніна, був кабінет ворожки. Час тягнувся повільно, відмірюваний цоканням старого годинника, у повітрі здіймався запах важких парфумів і пасти для натирання підлоги.

Жінка вийшла, Ніна залишилася чекати. Тільки хвилин через десять з'явилася дівчинка й покликала її до кабінету.

Ніна із душею у п'ятах переступила поріг.

Жінка, яка сиділа в хмарах тютюнового диму, була стара, їй могло бути сімдесят, а може, навіть і більше років. І була бридка: не тією звичайною некрасивістю, як чоловік у кав'ярні, а дивовижною бридкістю. Її засмагле обличчя вкривали зморшки, наче кожен рік життя, кожна подія залишили на ньому слід. Ніна подумала, що охоче намалювала б цю жінку, якби вміла.

— Підійди ближче, Ніно, — сказала мадам Зулейка, поки дівчина відкривала для себе нові й нові подробиці.

Руки, що стирчали з рукавів чорної сукні, худі й коричневі, неначе висушені на сонці шматки старого м'яса, на лівому передпліччі — блідосиній табірний номер. Освенцим? Ніна не хотіла дивитися на номер, але ці кілька цифр постійно притягували погляд.

— Маєш гроші? — запитала жінка із-за сірої тютюнової завіси.

— Ні, але маю оце, — Ніна подала їй пачку.

— Почата, — скривилася мадам Зулейка.

— Але майже повна.

Ворожка зітхнула.

— Хай буде. Сідай, — критично оглянула Ніну, після чого розклала на столі карти з дивними символами. Там були зірки, місяць, сонце, кинджали й золоті чаші. — Ти часом не замолода? Зрештою, нехай, починаємо. Ти познайомишся із красивим блондином...

— Не хочу блондина, — запротестувала Ніна. — Чи то, — знітилась, — може, трохи пізніше. Поки що я хотіла б знати, чи загрожує мені небезпека.

Мадам Зулейка задумливо видихнула цигарковий дим і промовила:

— Будь-кому загрожує небезпека. Це дуже небезпечний світ, Ніно. Наприклад, учора двоє хлопців бавилися на руїнах на Козанові й знайшли там німецьку гранату, яка одному з них пошматувала

обличчя, іншому відірвала палець на правиці. А тиждень тому під трамвай потрапила жінка...

— Я питаю не про це, — перебила Ніна. — Я мала на увазі...

— Так?

Довелося визнати, що вона й сама не знає, про що хоче запитати. Чи ВОНИ мене шукають? Чи шукають мене янголи? Чи моя магія може виявитися для когось небезпечною?

Яке саме запитання вона повинна поставити?

Мадам Зулейка зітхнула.

— Зробімо ось як, — запропонувала. — Я просто гляну, що на тебе чекає в найближчому майбутньому, добре?

Ніна кивнула. Ворожка перетасувала карти, розклала віялом і тепер, хмурячись, вдивлялася в них.

— І що? — запитала дівчина, яка сиділа наче на голках.

Мадам Зулейка швидким рухом згорнула карти.

— Ти опинишся перед вибором. І незалежно від того, на що саме наважишся, потім жалкуватимеш. Мені тебе шкода, але ж усе це ти зробиш собі сама.

Ніна пирхнула.

— І тільки?

— А ти розчарована?

— Я сподівалася... не знаю, на щось конкретніше. Наприклад, що я маю остерігатися красивого брюнета чи щось подібне.

— Ох, моя мила... — Ворожка видихнула ще одну порцію диму, який ліз Ніні в очі й дер горло. — Красивих брюнетів завжди є сенс остерігатися, у цьому переконаєшся сама, коли трохи підростеш.

Дівчина злегка почервоніла. Почуття гумору цієї жінки починало її дратувати.

— То насправді ви нічого не знаєте? — сказала, не встигнувши зупинитися. — Сидите тут, дурите людей і витягаєте з них гроші. Ви шахрайка, стара поганюча баба!

Мадам Зулейка палила, трохи мружачи очі, але вираз її обличчя аніскільки не змінився. Ніна крутилася на стільці. Подумала про блідо-синій табірний номер і про все, що ця жінка мусила пройти.

— Вибачте за стару поганючу бабу, — буркнула за мить. — Я не мала так говорити.

— А за шахрайку не вибачишся? — злегка всміхнулася ворожка.
Ніна знизала плечима.

— Ми ж обидві знаємо, що всі ваші слова — дурня.

— Якщо ти так вважаєш, — ввічливо погодилася мадам Зулейка. —
Але те, що ти мені заплатила, я залишу, коли ти не проти.

Пачка цигарок зникла зі столика так швидко, що Ніна навіть не мала шансу запротестувати. Встала й пішла до дверей.

— Я говорила правду, — затримав її на порозі голос ворожки. —
Інколи просто нічого не можна зробити, а будь-який вибір поганий.
І ще дещо, Ніно.

— Так?

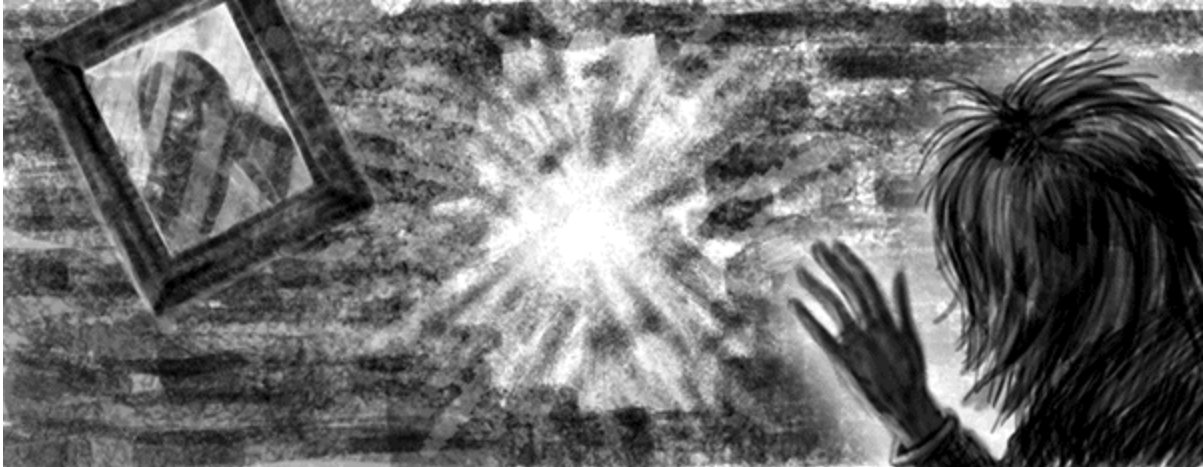
Вона повинна була вийти, не озираючись на цю жінку. Але їй було цікаво.

— Авжеж, тобі загрожує небезпека.

¹ Крупник — рідка страва з ячних або просяних круп, яку забілюють молоком або варять із м'ясом, картоплею. Іноді — на сироватці, зі свинячої крові й круп.

² У післявоєнній Польщі селяни і робітники мали надані державою пільги при навчанні в університеті (зокрема додаткові бали під час вступу).

³ Кофр — велика валіза або дорожня сумка з декількома відділеннями і міцним каркасом.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ,
**в якому Ніна вперше чує про таємницю
хати вугляра,
а потім використовує силу й сильно
через це жалкує**

Наступного ранку Ніна знову прокинулася втомленою, і цього разу не через погані сни — увечері спершу писала довгі листи Тамарі та Яцеку, а потім до другої години ночі читала «Клінічну психіатрію». Та й ранок почався кепсько, бо коли вона підійшла до шафи, виявилося, що всі її звичні нудні спідниці й сукні в пранні, а залишилася тільки синя сукня, перешита тіткою, — із розкльошеним низом і стрічкою на спині. Сукня колишньої Ніни, тієї, яка любила привертати до себе увагу нетиповим одягом.

«А власне, чому ні? — подумала вона. — Нерозумно вважати, начебто ВОНИ мене не впізнають лише тому, що я підстрижу волосся

і поміняю спідницю. Крім того, під шкільним піджаком мало що буде видно».

Трохи налякана і разом із тим трохи щаслива, що врешті може стати собою, Ніна вдягнула синю сукню — дещо закоротку й замалу, але взагалі — нормальну. На щастя, дівчина вибралася з дому раніше, ніж мати встигла зауважити, що як для осені вона вдягнена залегко.

Того дня в школі мали відбутися тільки перші три уроки, а потім було заплановано збори з приводу річниці Жовтневої революції. «Цікаво, чи вдасться мені здиміти раніше? » — думала Ніна, яка стояння в натовпі не зносила майже так само, як сидіння в тісних приміщеннях.

На математиці здавалося, що їй щастить, — Ніна єдина зуміла розв'язати складне завдання із двома невідомими й отримала п'ятірку, географія минула спокійно, але потім настав час польської мови.

Ніна одразу зрозуміла, що щось не так, бо вчителька, темноволоса сувора пані Шмуц, увійшла до класу явно знервована.

— Уроку не буде, — сказала, і перш ніж хтось устиг зрадіти, додала: — Сьогодні в нас гості, вони бажають із вами поговорити. Вітайте: сержант Рената Сова й поручник Даніель Лис.

Шлунок Ніни стиснувся від передчуття: холодного, наче листопадовий дощ. «Це не може бути правдою», — подумала вона, але ж, на жаль, саме так усе й було.

До класу увійшла пара з кав'ярні: міцна жінка й бридкий чоловік. Цього разу жінка вже не здавалася чиєюсь тіткою чи пані професоркою, а він не здавався студентом. Цього разу обоє мали на собі мундири. І раптом усе стало зрозуміло: вони повністю відповідали одне одному, й не було вже в них нічого дивного, сама чиста загроза.

Ніна подумки застогнала.

Як вона могла бути настільки дурнуватою, щоби не помітити раніше, що це — ВОНИ?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ